

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

74. Hovs kyrka, Göstrings hd.

Pl. XXIV. Fig. 3.

Litteratur: W. 159; P. A. Säve, *ATS*. I, s. 124 (nämnd); *Reseber*. 1861, s. 117, teckning; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT*. I, s. 75, teckning; *Reseber*. 1870, s. 31, teckn. pl. IV; teckning av L. F. Wiede i statens hist. museum; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 5, teckning.

Stenen är en kalkhäll, som ligger som golvsten i vapenhuset, och utgör ena ändan av en runsten. Längden är 85 cm, bredden 68 cm. i ändan och över 1 i **halbi**; stenen är jämbred, icke avsmalnande.

Då den ena sidans ristning uppenbarligen innehåller inskriftens slut, måste den andra alltså innehålla dess början.

Denna början är emellertid synnerligen svårläst. Möjligen och ganska sannolikt utgöra ett par gropar ett begynnande kolon. Därpå synes övre delen av **k** följa, staven 3,5 cm uppifrån och kännestrecket 3 cm, båda fortsatta av gropigheter till föreningspunkten. Så följer, motsvarande det långa **l** uti **siaol** i andra slingan, ett **u**; detta är tydligt, fast toppen saknas, men bildar en oförmedlat stark vinkel mot de övriga runorna. Den första av dessa ser ut som **† n**; av staven finnas klara spår ovan och nedan kännestrecket, vilket är fullt tydligt till **†**; det är mindre troligt att runan varit *** h**. R. 4—7 **sein** äro klara, och följas av kolon. R. 8 är **i** utan prick eller kännestreck. R. 9 är **ƿ k** och torde icke vara **ƿ f**, ehuru en gropighet finnes, där denna runas övre kännestreck skulle vara. Det ligger nära att tänka sig 8 **i** hava varit **≠ o**, varigenom 8—9 bildade **ok** 'och'; möjligheten därav kan icke förnekas. R. 10 är alldeles klart **† l** och r. 11 **e** med en stor prick. I stenens kant finnes en fåra lik vänstra kännestrecket till **† n**, r. 12, men väl lång därtill, 4 cm.

Slutradens första runa, r. 13, är en båge av kännestrecket på **p** i **[ku]p**. Uti **halbi** har *** h** ett helt litet kors på mitten, vad r. 3 icke skulle hava, om den lästes som **h**. Ordet 'själ' är ristat **siaol**; **a †** är icke **h ***, **o** har formen **‡**; före det långa **l** utgår ett streck, som sträcker sig 6 cm uppifrån. Sista ordet r. 23—27 är **henir**; man väntade, att r. 26 skulle vara **a**, men den synes klar utan kännestreck. På **Λ R** äro kännestrecken förlängda uppåt.

Runinskriften är alltså följande:

Begynnelseslingan: **kunsein** : **iklen** — Slutslingan: — **p** : **halbi** : **siaol** : **henir** :

5 10 15 20 25

Ristningens anordning påminner mycket om Ög. 51 Väversunda, där ordet 'själ' ristas **sihol**, som troligen är felristning för **siaol**. Då Ög. 51 har **hialbi**, är kanske uti **halbi** här ett **i** avglömt. Även ordet 'Gud' torde här haft samma form **koþ** som Ög. 51. Felristning är säkert **henir** *hennar*. Om **kunsein** är rätt läst, kan det motsvara fsv. *Gunstēn*, isl. *Gunsteinn* med utelämnat **t**.

Uti Ög. 51 följer omedelbart efter det begynnande namnet verbet **karþi**.